

Bij de intredepreek van Dick Wolters als pionier-predikant bij het Huis voor de Ziel

(Noorderkerk, Amsterdam)

Op 6 juni werd ik bevestigd als pionier-predikant verbonden aan het Huis voor de Ziel in Amsterdam. Voor mij stond bij het aannemen van het beroep al vast dat ik uit 2 Korintiërs 3 zou gaan preken. Vers 17 was namelijk het afgelopen jaar op meerdere momenten een leidraad en inspiratiebron geweest. ‘Welnu, met de Heer wordt de Geest bedoeld, en waar de Geest van de Heer is, daar is vrijheid.’

Alles begon een jaar geleden toen ik in gebed en in gesprek met mijn gezin besloot om een nieuw beroep in overweging te nemen. Verschillende gesprekken volgden. Eén gemeente leek “kansrijk”. Toch was er een innerlijke stem die weerstand bood. Wat was dat? Op dat moment las ik 2 Kor. 3: 17. Ik miste de innerlijke vrijheid om die weg te gaan. Dat heeft bij mij dan altijd twee kanten. Aan de ene kant de geestelijke, biddende kant. ‘Waar de Geest is, daar is vrijheid.’ Aan de andere kant denk ik dan ook nuchter na. Waar liggen mijn verlangens en capaciteiten? Is er iets in mij wat maakt dat deze roepstem niet in vrijheid beantwoord kan worden en ik een andere weg moet gaan? Langzamerhand werd voor mij duidelijk dat ik verder moest op de weg die ik twee jaar daarvoor had ingeslagen, toen ik bij de IZB als Trajectbegeleider in dienst kwam. Mijn verlangen ging ernaar uit om God te dienen op de rand van kerk en samenleving, in een concrete missionaire setting. Maar zou dat innerlijke verlangen ook beantwoord worden? Op dat moment kwam ik in gesprek met de Noorderkerk en allerlei geestelijke en praktische “stoplichten” sprongen op groen. Er was vrijheid om deze weg te gaan.

Daarnaast raakt dit hoofdstuk uit Paulus’ brief ook volop aan de vreugde en de spanning van een missionaire setting. Het gaat over de gemeente, als een leesbare brief van Christus. Het gaat over de spanning in de gemeente, tussen “oudgedienden” – christenen uit de Joden – en “nieuwkomers” – christenen uit de heidenen die door het missionaire werk van Paulus in relatie met God zijn gekomen. Kortom, ook inhoudelijk raakt dit hoofdstuk aan de uitdagingen waar de Noorderkerk en haar pionierstak ‘Huis voor de Ziel’ voor staan.

Wanneer het gaat om inspiratiebronnen in het preekproces, merk ik dat ik niet specifieke personen (predikanten of theologen) heb, waar ik steeds op teruggrijp. Ik ga redelijk eclecticisch door de literatuur heen. Als ik zelf preken beluister, geniet ik het meest van predikanten die taalvaardig zijn en die je met zorgvuldig gekozen bewoordingen meenemen in de wereld van het Bijbelse verhaal. Misschien dat dit me zo raakt, omdat ik dat zelf niet zo heb. Taal is, zeg maar, niet zo mijn ding. Tenminste, niet om het zelf te bedenken. Maar dus wel om meegenomen te worden door de kracht van het Woord.

Voor het preekproces heb ik het meest gehad aan een boekje van E. Lowry, *The homiletical plot*. In zijn narratieve benadering vergelijkt hij een preek met een goede (politie)serie. Waarom haken we zo vaak bij preken af, terwijl we series blijven kijken? In de meeste preken zit geen spanningsopbouw. Aan het begin wordt de clou vaak al verklapt: ‘Hier gaan we het vandaag over hebben.’ Vervolgens wordt dat uitgewerkt, om af te sluiten met: ‘Hier hebben we het dus over gehad.’ In de meeste series begint het met een mysterie, een vraag of spanning (bijvoorbeeld een lijk), vervolgens wordt het grootste gedeelte van de serie besteed aan een zoektocht naar de oplossing en pas tegen het einde wordt deze gevonden. Wil een preek je meenemen, dan zul je ook aan de spanningsopbouw moeten werken. Wat is de vraag waarmee je naar de tekst kijkt? Waar gaat het “jeuken”? Waar zit de spanning?

Persoonlijk vind ik dat vaak het lastigste in het preekproces. Luisteren naar de tekst, exegese, daarvoor ben ik opgeleid. Het “antwoord”, de boodschap van de tekst, daar kom ik wel uit. Maar het formuleren van de “vraag” is een grote uitdaging. Waar wil deze tekst vandaag, aan deze gemeente,

op deze plek een antwoord op geven? Dat is een luisterproces waarmee ik bezig ben in pastoraat, in gemeentewerk, in de supermarkt, als ik tv kijk, een boek lees, het nieuws zie, langs facebook scroll, sport, etc. En meer dan eens “overkomt” mij die vraag. Ik heb het niet in de hand. Het gebeurt... gek genoeg, vaak als ik er niet eens bewust mee bezig ben, bijvoorbeeld onder de douche... En als het gebeurt, dan is de preek in principe al geschreven. Hij hoeft dan alleen nog uitgetypt te worden.